

Dit això, i en resposta a la seua pregunta sobre les despeses assumides per l'anterior Consell, en relació a l'esdeveniment Emtech, li podem contestar, segons informes, que des de la Conselleria d'Economia Sostenible, Sectors Productius, Comerç i Treball es van tenir, durant els anys 2013 i 2014, els següents desemborsaments:

De l'Institut Valencià de Competitivitat, d'Ivace, es va assumir una despesa per import de 18.150 euros, IVA inclòs, en concepte de patrocini i participació en un estand en la celebració d'Emtech els dies 12 i 13 de novembre de 2014.

Per part de la Direcció General d'Economia, Emprenedoria i Cooperativisme, el 5 de novembre de 2013 es va adjudicar a l'empresa Avanç de Publicitat el servei consistent en la instal·lació logística i muntatge de l'estand de la subdirecció general d'emprenedoria, per un import de 1.278,24 euros, IVA inclòs.

Igualment, el 6 de novembre de 2014 es va adjudicar un contracte menor a la mateixa empresa, Avanç de Publicitat, pel servei de muntatge de l'estand de la subdirecció general d'emprenedoria en Emtech 2014, per un import de 1.593,28 euros, IVA inclòs.

Un total de 21.021,52 euros.

Aquestes van ser les despeses, segons informes de la conselleria.

Jo crec que esperar-se dos anys per a informar a un grup parlamentari i a tota la societat valenciana em sembla que, la veritat, és pensar molt poc en la democràcia i en la transparència.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

A continuació, la pregunta número 26, formulada per la diputada Maria José Ortega a la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives sobre temps d'espera de famílies adoptants.

Quan vosté vullga.

La senyora Ortega Requena:

Gràcies, senyor president.

Bé, abans de res, dir que per a mi és emocionant que la primera pregunta que realitze en este hemicicle és una pregunta al voltant..., sobre un tema que canvia la vida de les persones, que pot canviar la vida de les persones radicalment i molt positivament, com és el procés de l'adopció, tant per als adoptants com per als adoptats.

Possiblement esta pregunta no hauria d'anar dirigida cap aquí, sinó que possiblement hauria d'anar cap allà, demanant explicacions de les causes de la pregunta. Però vull anar cap al futur. Ens anem a centrar en les xifres que tenim damunt de la taula i anem a preguntar sobre què farem i què tenim endavant.

Abans de res, vull enviar una salutació a la representant de l'associació Adoptants, Ruth Martínez, que ha tingut el bé d'acompanyar-nos hui i amb qui compartim, igual que la consellera, la preocupació pel fet que ens porta a esta pregunta, no?, i que són els marges d'espera de l'adopció de xiquets i xiquetes en el nostre territori, que supera la mitjana de l'estat espanyol, i això és terrible.

Les dades actuals ens parlen d'una espera d'entre set i huit anys per al nostre territori, a les terres valencianes, des de la sol·licitud fins l'assignació del menor. També s'ha constatat un augment en els últims anys del temps d'espera també dels xiquets i xiquetes amb necessitats especials que, en alguns dels casos, supera els cinc anys. Dades terribles.

Estes dades encara són més dramàtiques si les comparem a altres llocs, com Andalusia o Catalunya, que al territori

valencià tardem entre un i dos anys més que ells; o, per exemple, entre tres i quatre anys més que al País Basc i les illes. De fet, n'hi han sol·licituds que han hagut de renovar el certificat d'idoneïtat perquè s'ha caducat, perquè alguns l'han hagut de renovar dues vegades perquè té una vigència de tres anys.

Per tant, la pregunta, senyora consellera, directament, és: ¿quines accions té previst encetar la conselleria per a assolir l'objectiu de reduir els temps d'assignació de xiquets i xiquetes en espera de ser adoptats i adoptades i, deixa manera, deixar de ser una de les comunitats autònomes de l'estat en què el procés, inexplicablement, es demora més temps?

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

A continuació, la vicepresidenta respondrà la qüestió.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, president.

Gràcies, senyora Ortega, per la pregunta.

Crega'm que si algú coneix en esta sala com canvia la vida l'adopció és esta vicepresidenta, esta consellera. I també, òbviament, sóc conscient, fins i tot personalment, de què suposa l'espera per a les persones adoptants, no? En tot cas, sí que crec que, en primer terme, hem de posar el principi que ací estem parlant de l'interés superior del menor i jo me vaig a centrar en açò, encara sabent, com sé, l'angoixa que moltes voltes genera l'espera, no?

La llei estatal de protecció al menor, publicada el passat agost, aporta molt sobre línies de treball en matèria d'adopcions. Però cal, en primer lloc, establir protocols d'actuació i concretar competències i recursos, sobretot després d'haver detectat les necessitats actuals. Com molt bé deia vosté, hem tingut molts problemes en esta comunitat, també en este tema malauradament. I tant en els punts forts com en els dèbils hem d'establir nous protocols. Alguns dels aspectes que volem millorar, i em vaig a centrar en el futur, perquè realment podria fer un repàs de tot el que ha suposat estos últims anys de gestió al front de la conselleria que ara presidixc. Però preferixc centrar-me en el futur i en el que nosaltres anem a fer. Alguns dels aspectes que milloraran i agilitzaran la situació actual poden ser: a nivell municipal, millorarem, en col·laboració amb els ajuntaments, les eines i els recursos que donen suport a les declaracions de risc i desemparament. En molts casos no es fan o són tornades als municipis des de les direccions territorials, per no disposar de recursos per a atendre eixos menors que solen ser residencials.

Tenim, però, un problema derivat del fet que, a nivell municipal, en este moment no hi ha suficients recursos per a treballar amb les famílies d'origen, perquè la llei de punt i final es duga a terme amb les garanties d'haver fet tot el que es podia. Como vosté sap, senyoria, parlem de punt final quan, transcorreguts dos anys sense que un menor pugua retornar a la seua família d'origen, al menor se li ha de proporcionar una mesura estable per al seu desenvolupament. I eixa mesura estable és l'adopció. La nova llei possibilita les adopcions obertes, i això permet que els acolliments permanents, són més del 80%, molts d'ells sense possibilitat de retorn, la majoria d'ells, no estiguen amb famílies acollidores que podran continuar acollint de forma temporal, i no bloquejaran este recurs. Al mateix temps moltes famílies obertes a este tipus d'adopcions podran cobrir les seues expectatives de ser pares i mares,

a la vegada que xiquets i xiquetes que necessiten mesures estables les tingueren.

És a dir, anem a obrir els compartiments estancs. Eixa falta de diàleg que hi ha hagut fins ara entre acolliment i adopció. Hem de recordar que el recurs d'acolliment naix amb la vocació de ser temporal, és a dir, una vegada solucionada la dificultat de partida, el menor retorna amb els progenitors. O no. Però cal revisar les modalitats d'acolliment. No sols la permanent, sinó també la que molts tècnics denominen «inserta», que té a veure en els menors, amb els quals no se sap com actuar de la millor manera i queden atrapats pel sistema de protecció que no té solucions per a ells.

Resulta també imprescindible millorar i coordinar les diferents seccions de les diferents territorials que en este moment tenen seriosos problemes de comunicació, igual que la divisió provincial que fa que no se puga assignar un xiquet d'Orihuela a Dénia, però que sí que es puga d'Almenara a Sagunt, quan la possibilitat i la proximitat fa que tinguen moltes més possibilitats de trobar-se amb les famílies d'origen.

Volem posar en valor els papers dels SEAFI i els equips de base, com a suport d'agilització d'estos processos. Volem millorar la rapidesa en el diagnòstic de la modalitat que sorgix, perquè mentre es decidix què fer amb un menor de zero a sis anys, estiga en una família per un màxim de sis mesos, que és el que marca la normativa, ampliable fins a nou, i no estiga, com passa en l'actualitat, en prou casos, fins a dos anys, cosa que fa de vegades inviable l'adopció i retarda la possibilitat que pares i mares, fills i filles, gaudixquen mútuament de la seua condició el més prompte possible, disminuint aixina la possibilitat de traumes en el menor. Estem trobant-nos amb molts problemes de traumes en els menors que passen pel sistema de protecció i queden atrapats en ells.

Procurarem dotar els equips de valoració del personal professional necessari per a donar solvència a un major nombre de famílies valorades. Estudiarem i revisarem la funcionalitat real de les comissions d'adopció perquè servixquen realment de vehicle de detecció de necessitats. En definitiva, el que farem amb immediatesa, el que es va a fer és estudiar profundament la nova llei en totes les possibilitats que posa al nostre abast, i generar protocols, models d'actuació que agilitzen els processos, a més de tot el que he mencionat anteriorment.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta.

A continuació, la pregunta número 63, formulada per la diputada Isaura Navarro, per a la vicepresidenta i consellera d'igualtat. Quan vullga.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyor president.

Senyora vicepresidenta, els valencians som un poble solidari. Volem actuar, volem ajudar, volem que el govern central deixe actuar el nostre Consell. Un govern central refugiat en la inoperància interessada de la Unió Europea, eixa Comissió Europea que ha evidenciat que l'Europa de les persones naufraga una vegada més en aigües del Mediterrani, esta vegada potser en un rostre de xiquet de tres anys, de nom Aylan Kurdi. Els termes «crisi dels refugiats», «frenar l'ona dels refugiats» evidencien què pensen des d'eixa Comissió Europea del que està passant. Perquè es veu que creuen que la crisi ara la tenim nosaltres, i no pensen que el problema és una guerra que dura ja anys, més de quatre anys. Una guerra que tenia unes conseqüències plenament previsibles i supose

que d'ahí, d'eixa manera de vore les coses, ve el regateig de «menys t'arriben, menys crisi tens». La crisi no està ací, senyories, no està ací.

Supose que esta guerra que té molt a veure amb l'enfrontament entre Rússia i Estats Units, té a curt termini difícils solucions. Però això no significa que tampoc deixem de mirar per apostar per una solució de l'origen del problema. Com dia, des de la Comissió Europea tenen este plantejament etnocèntric, que fa que s'obliden de la situació de la qual vénen i per què estan patint esta situació. Perquè la gent que vol vindre patix no sols una guerra, sinó també la malaltia neoliberal que governa Europa, que governa l'estat espanyol, i els problemes de xenofòbia que tenen persones com el cardenal Cañizares, que dubtava, diu: «No són perseguits.» No, és que no són perseguits, és que estan fugint d'una guerra. I al final el que demostren les seues valoracions és que el que no és «trigo limpio» potser siga ell mateix.

Com dia, tot açò fica damunt la taula dos maneres d'entendre el món: la del valor dels passaports front al valor de les persones. Del dret a existir com a titulars de drets, com a titulars de drets humans. Supose que eixes dos maneres d'entendre el món també es reflectixen després en eixa política d'asil del govern central, investigada per la Unió Europea, que evidencia els seus problemes per a complir precisament amb els drets humans. També és coherent amb les paraules del ministre Margallo, que afirma que «España acogerá a los refugiados que hacienda permita». Estes són les seues limitacions. No pensen en les persones. Nosaltres sí que tenim l'obligació d'ajudar, a més de perquè pensem que són subjectes de drets, perquè volem fer-ho, perquè volem ajudar. I no és una qüestió de caritat. Com dia, hem d'anar a l'origen, i per això la ciutadania vol saber què està passant. Com dia Benedetti, que va encunyar el terme *desexiliados*, «el mundo es esto: en su mejor momento, una nostalgia. En su peor momento, un desamparo».

Desemparats se senten moltes persones que volen saber, volen conèixer. Com els representants que han vingut hui a escoltar les seues paraules d'Amnistia Internacional, del Moviment contra la Intolerància, de l'Associació Hispano-Síria. Per això, volem saber, tota la ciutadania vol saber quina està sent la seua tasca del Consell per a col·laborar en l'acollida de les persones que fugen de la guerra de Síria.

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a respondre, la vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora Navarro, per la pregunta tan pertinent, quan les Nacions Unides xifren efectivament en més de 12,2 milions les persones que necessiten ajuda dins de Síria, de les quals 7,6 milions ja són desplaçades internes. Més de quatre milions estan desplaçades fora de Síria.

Estem sens dubte davant de la pitjor crisi humanitària des de la Segona Guerra Mundial. Les últimes setmanes, especialment des de la publicació d'eixa fotografia de la mort d'Aylan, a què vosté feia referència, s'ha trencat la barrera de l'apatia i la indiferència, i la societat valenciana ha mostrat la solidaritat i empatia de què és capaç, i també la societat internacional. De vegades les imatges esdevenen icones que permeten visibilitzar conflictes oblidats als mitjans occidentals. Maleïda imatge i beneïta foto que ha despertat consciències i cors.

I per descomptat els poders públics tenim l'obligació de respondre i de donar compliment a la legalitat internacional